

- 1 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC Z SRL, în contradictoriu cu DGRFP H, a solicitat anularea deciziei de impunere și a deciziei prin care a fost soluționată contestația împotriva deciziei de impunere apreciind că acestea sunt nelegale deoarece nu au fost respectate prevederile legale referitoare la durata efectuării inspecției fiscale. Instanța a admis acțiunea reclamantei, a anulat actele fiscale contestate și a obligat organul fiscal să reia inspecția cu îndrumarea de a respecta termenul pentru efectuarea inspecției fiscale. În motivarea soluției s-a reținut că actele sunt nelegale deoarece nu a fost respectat termenul prevăzut de lege pentru efectuarea inspecției fiscale, în condițiile în care reclamanta nu este contribuabil mare sau mijlociu, inspecția a durat 170 de zile și nu prezintă relevanță faptul că reclamanta își desfășoară activitatea în mai multe sedii secundare.
- Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta DGRFP H, susținând că soluția instanței de fond este nelegală, fiind dată cu aplicarea greșită a normelor legale. Astfel, s-a arătat că a fost respectat termenul pentru efectuarea inspecției fiscale întrucât reclamanta, deși nu este contribuabil mare, este un contribuabil care are sedii secundare, astfel că durata inspecției fiscale nu a fost depășită, fiind efectuată în termen.
- A fost criticată soluția instanței de fond și cu privire la obligarea organului fiscal de a relua inspecția fiscală deoarece o asemenea măsură poate fi dispusă numai dacă nu a fost finalizată inspecția fiscală într-o perioadă reprezentând dublul perioadei stabilită de lege, inspecția fiscală a încetat, fără a se emite raport de inspecție și decizie de impunere și numai cu aprobarea organului ierarhic superior, condiții ce nu sunt îndeplinite în cauză.
- Care a fost soluția instanței de recurs?**
- A. a respins recursul apreciind că organele fiscale nu au respectat termenul pentru efectuarea inspecției fiscale deoarece în cazul reclamantei, nefiind contribuabil mare sau mijlociu, inspecția fiscală trebuia efectuată în termen de 45 de zile, or, în speță, inspecția fiscală a fost efectuată în 170 de zile. Pentru că nu a fost respectat termenul prevăzut de lege, se impune și reluarea inspecției, cu respectarea termenului de efectuarea a acesteia;
- B. a admis recursul, a casat sentința atacată și, rejudecând, a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată. În motivarea soluției s-a arătat că durata inspecției fiscale a respectat prevederile legale deoarece reclamanta, deși nu este contribuabil mare, își desfășoară activitatea în mai multe sedii secundare, astfel că inspecția fiscală a fost efectuată în termen de 170 de zile. Pentru că s-a dovedit respectarea termenului, dar și pentru că instanța nu putea dispune reluarea inspecției fiscale, a fost considerată nelegală sentința și sub acest aspect;
- C. a admis recursul, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță cu motivarea că instanța de fond nu a administrat probe din care să rezulte dacă organul ierarhic superior a aprobat reluarea inspecției fiscale.

Răspuns: B

- 2 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC Y SRL a solicitat anularea deciziei de impunere nr..../2009 și a deciziei nr..../2010, acte fiscale prin care a fost obligată la plata impozitului pe profit suplimentar și a accesoriilor aferente. Instanța de fond a respins acțiunea reclamantei susținând că nu s-au prezentat documente primare justificative care să ateste prestarea serviciului, ori au existat alte încălcări ale dispozițiilor legale în domeniu, astfel că reclamanta datorează impozit pe profit, cheltuielile efectuate cu prestarea serviciilor nefiind deductibile. S-a reținut de prima instanță că nu au fost prezentate procese-verbale de recepție pentru serviciile prestate, că firma care a prestat aceste servicii nu și-a înregistrat contractele de muncă la ITM și nu a întocmit anumite declarații, iar facturile emise de prestator nu conțin elementele necesare conform art. 155 din Codul fiscal, întrucât nu s-a specificat denumirea serviciilor prestate, ci doar numărul contractului. Reclamanta SC Y SRL a formulat recurs împotriva acestei soluții și a invocat că pentru justificarea prestării efective a serviciului este suficientă existența oricărui document dintre cele enumerate în textul de lege, dar și orice alt document care nu este nominalizat în mod expres, o dovadă în acest sens fiind expresia "orice alte materiale corespunzătoare". Prestatorii serviciilor au întocmit referate privind activitatea efectuată care au fost prezentate organului de control și instanței de judecată, iar pe baza referatelor au fost întocmite facturi ce au fost înregistrate în evidențele contabile. Instanța de fond a apreciat în mod nelegal că nu pot fi deduse cheltuielile aferente, întrucât reclamanta nu a prezentat procesele-verbale de recepție, deși existau pontajele persoanelor care au prestat aceste servicii, precum și rapoartele de muncă finale, aprobate inclusiv de beneficiarul final al serviciilor. În aceste condiții, a susținut recurenta că nu prezintă nicio relevanță faptul că facturile fiscale nu conțin elementele necesare potrivit art. 155 din Codul fiscal, fiind întocmite conform contractului.
- Care va fi soluția instanței de recurs ?**

- A. a admis recursul declarat de reclamanta SC Y SRL, a casat sentința atacată și, rejudecând a admis acțiunea reclamantei și a anulat actele fiscale contestate cu motivarea că pentru justificarea prestării efective a serviciului este suficientă existența oricărui document dintre cele enumerate în textul de lege, dar și orice alt document care nu este nominalizat în mod expres, mai ales că legea prevede că dovada poate fi făcută cu "orice alte materiale corespunzătoare". Sentința este nelegală și raportat la prevederile pct. 48 alin. (2) din H.G. nr. 44/2004 întrucât prestatorul serviciilor a întocmit referate privind activitatea efectuată care au fost prezentate organului de control și instanței de judecată, iar pe baza referatelor au fost întocmite facturi ce au fost înregistrate în evidențele contabile. Instanța de fond a apreciat în mod nelegal că nu pot fi deduse cheltuielile aferente, întrucât reclamanta nu a prezentat procesele-verbale de recepție, deși existau pontajele persoanelor care au prestat aceste servicii, precum și rapoartele de muncă finale, aprobate inclusiv de beneficiarul final al lucrărilor;
- B. a admis recursul declarat de reclamanta SC Y SRL, a casat sentința atacată și, rejudecând a admis acțiunea reclamantei și a anulat actele fiscale contestate deoarece instanța de fond, în mod greșit, a reținut că societatea care a prestat servicii nu și-a înregistrat contractele de muncă la ITM și nu a întocmit anumite declarații, iar soluția este contrară jurisprudenței CJUE care a statuat că statul membru nu poate refuza unei persoane impozabile dreptul de a deduce TVA datorată sau achitată pentru servicii care i-au fost furnizate, pentru motivul că furnizorul a săvârșit anumite nereguli fără să se dovedească în mod obiectiv faptul că persoana impozabilă respectivă știa sau ar fi trebuit să știe că furnizorul sau o altă persoană impozabilă care a intervenit anterior în lanțul de operațiuni era implicat într-o fraudă;
- C. a respins recursul declarat de reclamanta SC Y SRL cu motivarea că soluția instanței de fond a fost dată cu aplicarea corectă a dispozițiilor legale, nefiind prezentate documente primare justificative care să ateste prestarea serviciului, iar raportul de expertiză întocmit în cauză a concluzionat că nu au fost respectate prevederile art. 155 alin. (5) lit. k) din Codul fiscal, întrucât nu s-a specificat denumirea serviciilor prestate, ci doar numărul contractului, în schimb s-a indicat valoarea impozabilă a serviciilor prestate, conform art. 21 din Normele de aplicare a Codului fiscal. Potrivit art. 155 alin. (5) lit. k) din Codul fiscal, factura cuprinde în mod obligatoriu informații referitoare la denumirea și cantitatea bunurilor livrate și denumirea serviciilor prestate, iar faptul că recurenta-reclamantă a indicat în schimb valoarea impozabilă a serviciilor prestate nu acoperă obligația instituită la alin. (5) lit. k) din art. 155 Cod fiscal, deoarece reclamanta nu a prezentat niciun alt document care să ateste denumirea serviciilor prestate.

Răspuns: C

- 3 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamantul E.R. a solicitat anularea deciziei de impunere nr.../2011 și a deciziei nr..../2011 prin care a fost respinsă contestația formulată împotriva deciziei de impunere, ambele emise de DGFP Y, acte prin care s-a stabilit obligația de plată în sarcina acestuia a unor obligații fiscale suplimentare reprezentând TVA și majorări și penalități de întârziere aferente pentru efectuarea unor tranzacții imobiliare. Instanța de fond a admis, în parte, acțiunea reclamantului și l-a exonerat parțial pe reclamant de plata TVA și a majorărilor și penalităților de întârziere aferente prin aplicarea procedurii sutei mărite.

Această soluție a fost criticată de către pârâta DGFP Y și s-a invocat aplicarea greșită a procedurii sutei mărite de către prima instanță pentru stabilirea TVA-ului datorat în condițiile în care în contractele de vânzare-cumpărare verificate pentru perioada 1 decembrie 2006 - 31 decembrie 2010 nu se preciza expres că prețul include TVA, iar persoana fizică a apreciat că activitatea desfășurată nu este supusă TVA. Mai mult decât atât, în condițiile în care prețul de vânzare-cumpărare a fost convenit între părți, iar orice modificare din cuprinsul contractului se face de către notarul public cu acordul părților, conform art. 88 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, nu poate fi modificat prețul convenit între părți la data livrării și să determine TVA prin aplicarea procedurii sutei mărite, astfel că organele de inspecție fiscală au determinat corect baza impozabilă taxabilă și TVA colectată de plată prin aplicarea cotei standard, întrucât nu era îndeplinită condiția pentru aplicarea procedurii sutei mărite prevăzută de punctul 23 alin. (2) din H.G. nr. 44/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Care a fost soluția instanței de recurs?

- A. a admis recursul declarat de pârâta DGFP Y, a casat sentința atacată și a respins acțiunea reclamantului ca neîntemeiată cu motivarea că instanța de fond a făcut aplicarea greșită a procedurii sutei mărite pentru stabilirea TVA datorată în condițiile în care în contractele de vânzare-cumpărare verificate pentru perioada 1 decembrie 2006 - 31 decembrie 2010 nu se preciza expres că prețul include TVA, iar persoana fizică a apreciat că activitatea desfășurată nu este supusă TVA. Prețul de vânzare-cumpărare a fost convenit între părți, orice modificare din cuprinsul contractului se face de către notarul public cu acordul părților, conform art. 88 din Legea nr. 36/1995 a notarilor publici și a activității notariale, nu poate fi modificat prețul convenit între părți la data livrării și să se determine TVA prin aplicarea procedurii sutei mărite, astfel că organele de inspecție fiscală au determinat corect baza impozabilă taxabilă și TVA colectată de plată prin aplicarea cotei standard, întrucât nu era îndeplinită condiția pentru aplicarea procedurii sutei mărite;
- B. a admis recursul declarat de pârâta DGFP Y, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe cu motivarea că instanța de fond nu a aplicat corect procedura sutei mărite în cazul contractelor de vânzare cumpărare prin care reclamantul a înstrăinat imobilele pe care le deținea și se impune casarea sentinței pentru efectuarea unei expertize contabile prin care să se stabilească cuantumul TVA și al accesoriilor aferente deoarece expertiza efectuată în cauză nu poate fi omologată fiind întocmită de un consultant fiscal și nu de către un expert contabil;
- C. a respins recursul declarat de către pârâta DGFP Y ca nefondat cu motivarea că în privința modului de calcul al TVA ca fiind inclus în prețul de vânzare, hotărârea CJUE pronunțată în cauzele conexe C-249/2012 și C-250/2012 este obligatorie pentru instanțele naționale, astfel încât atunci când prețul unui lucru a fost stabilit de părți fără nicio mențiune cu privire la TVA, iar furnizorul bunului respectiv este persoana obligată la plata TVA datorată pentru operațiunea supusă taxei, prețul convenit trebuie considerat, în cazul în care furnizorul nu are posibilitatea de a recupera de la debitor TVA solicitată de administrația fiscală, ca incluzând deja TVA. În ipoteza în care contractele de vânzare-cumpărare nu au conținut mențiuni cu privire la plata TVA de către dobânditori, posibilitatea de a recupera suma de la aceștia este inexistentă, clauzele contractuale nepermițând o interpretare contrară.

Răspuns: C

4 Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 251 alin. (9) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal. În motivarea excepției s-a apreciat că acest text de lege aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (2) privind justa așezare a sarcinilor fiscale și se pretinde că există o discriminare între persoanele fizice prin modul de determinare a suprafeței construite în funcție de care se calculează impozitul pe clădiri. Care a fost soluția pronunțată de Curtea Constituțională?

- A. a admis excepția de neconstituționalitate invocată cu motivarea că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, pentru că permit organelor fiscale să emită decizii de impunere prin care se calculează diferit impozitele datorate astfel că nu sunt tratate identic situații identice, fiind încălcat principiul constituțional al egalității în fața legii, consacrat de dispozițiile art. 16 din Constituția României;
- B. a respins excepția de neconstituționalitate invocată cu motivarea că, de principiu, elemente de fapt, obiective prin natura lor, determină aplicarea unui tratament juridic diferit, acesta justificându-se tocmai prin situația de fapt reglementată, iar, în cauza de față, tratamentul juridic diferit privind determinarea cuantumului impozitului pe clădiri este dat de faptul că dimensiunile exterioare ale clădirii nu pot fi efectiv măsurate pe conturul exterior al acestora;
- C. a respins excepția de neconstituționalitate invocată arătând că textul atestă caracterul echitabil și proporțional al impozitului stabilit, care se aplică tuturor contribuabililor, fără deosebiri de tratament juridic de la o zonă la alta a țării și în baza unor criterii care să asigure aplicarea lor echidistantă, iar potrivit art. 56 din Constituție, contribuția cetățenilor la cheltuielile publice constituie o îndatorire fundamentală a acestora, reglementări constituționale din care rezultă că stabilirea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat intră în competența exclusivă a legiuitorului, acesta având dreptul de a stabili cuantumul acestora.

Răspuns: B

5 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ și fiscal reclamanta SC T SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâta AJFP C, suspendarea deciziei de impunere emisă de pârâta prin care s-au stabilit obligații de plată suplimentare în sarcina acesteia, până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii în anulare a deciziei de impunere susținând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru a fi admisă acțiunea, respectiv, dovada formulării contestației administrative, cazul bine justificat și paguba iminentă.

Instanța de fond a solicitat reclamantei să depună la dosar cauciunea, dar reclamanta a refuzat să o depună susținând că Legea contenciosului administrativ nu prevede condiția depunerii unei cauciuni pentru a se dispune suspendarea executării unui act administrativ.

Instanța a respins acțiunea reclamantei SC T SRL cu motivarea că, înainte de a analiza celelalte condiții necesare pentru admiterea cererii de suspendare, se constată că reclamanta nu a depus cauciunea în cuantumul prevăzut de lege, iar aceasta este o condiție obligatorie și, chiar dacă ar fi dovedită existența celorlalte condiții (cazul bine justificat, paguba iminentă și dovada formulării contestației administrative), nu se poate dispune suspendarea executării în lipsa dovezii privind achitarea cauciunii fixate de instanță.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta SC T SRL și a criticat soluția ca fiind nelegală deoarece legea contenciosului administrativ nu prevede condiția depunerii cauciunii pentru a se dispune suspendarea unui act administrativ, iar decizia de impunere este tot un act administrativ pentru că este emis de o autoritate publică, în executarea legii și dă naștere unor raporturi juridice. Care va fi soluția instanței de recurs ?

- A. a respins recursul declarat de reclamanta SC T SRL ca nefondat cu motivarea că, potrivit Codului de procedură fiscală, depunerea cauciunii este una dintre condițiile cerute pentru a se dispune suspendarea executării actului administrativ fiscal. Este adevărat că în Legea contenciosului administrativ nu este prevăzută condiția cauciunii, dar în speță se solicită suspendarea unui act administrativ fiscal, iar condițiile pentru a se dispune suspendarea sunt cele prevăzute în Codul de procedură fiscală;
- B. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe apreciind că, în mod nelegal, instanța de fond a cerut reclamantei să facă dovada depunerii cauciunii, deoarece legea contenciosului administrativ nu prevede condiția depunerii cauciunii pentru a se dispune suspendarea unui act administrativ, astfel că se impune analiza, pe fond, a cererii de suspendare, prin prisma îndeplinirii condițiilor privind dovada formulării contestației administrative, cazul bine justificat și paguba iminentă;
- C. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința și, rejudecând, a admis cererea reclamantei de suspendare a deciziei de impunere până la soluționarea acțiunii în anulare a acesteia apreciind că, în mod nelegal, instanța de fond a cerut reclamantei să facă dovada depunerii cauciunii și, ținând seama de faptul că a fost dovedită îndeplinirea condițiilor cerute de legea contenciosului administrativ, se impunea admiterea cererii de suspendare.

Răspuns: A

- 6 Reclamanta B.G. s-a adresat cu o cerere instanței de contencios administrativ și fiscal și a solicitat obligarea organului fiscal competent (AJFP G.) să emită un certificat de atestare fiscală referitor la situația fiscală a fostului său soț.

Instanța a respins acțiunea reclamantei cu motivarea că, așa cum rezultă din documentația înaintată de către pârâta AJFP G., fostul soț al reclamantei nu a fost de acord cu emiterea certificatului de atestare fiscală referitor la situația sa fiscală, către reclamantă, iar, în lipsa acestui acord, nu poate fi admisă solicitarea reclamantei.

Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei soluții și a criticat-o ca fiind nelegală deoarece, potrivit prevederilor legale, orice persoană fizică sau juridică poate solicita organelor fiscale cerificatul de atestare fiscală referitor la un alt contribuabil, iar, în speță, se impune emiterea acestuia către reclamantă, mai ales că certificatul de atestare fiscală se referă la fostul ei soț și acesta îi este necesar în cadrul procesului de partaj de bunuri comune. A mai arătat că fostul său soț refuză în mod nejustificat să-și dea acordul scris pentru emiterea certificatului de atestare fiscală, în condițiile în care și-a exprimat acordul verbal, în cadrul procesului de partaj, să fie emis acest certificat, iar legea prevede că în cazul unui proces de partaj se poate solicita emiterea certificatului de atestare fiscală și fără acordul contribuabilului.

Care a fost soluția instanței de recurs?

- A. a respins recursul declarat de către reclamantă ca nefondat cu motivare că, potrivit prevederilor legale, solicitarea unei persoane fizice adresată organelor fiscale de a emite un certificat de atestare fiscală care să ateste situația fiscală a unui contribuabil se poate admite numai dacă există acordul scris al celui contribuabil, or, în speță, fostul soț al reclamantei s-a opus să fie emis certificatul care vizează situația sa fiscală către reclamantă. Nu este suficient acordul verbal, așa cum susține recurenta, deoarece textul se referă la acordul scris al contribuabilului, iar situația de excepție se referă la dezbateră succesiunii și nu la partajul de bunuri comune;
- B. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și, rejudecând, a admis acțiunea, a obligat pârâta AJFP G. să emită reclamantei certificatul de atestare fiscală ce se referă la situația fiscală a fostului său soț, reținând că refuzul acestuia de a-și da acordul scris pentru emiterea certificatului este unul nejustificat, în condițiile în care reclamanta și fostul său soț se află în proces de partaj, iar fostul soț și-a dat și acordul verbal pentru emiterea acestuia;
- C. a admis recursul, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe pentru ca la rejudecare să fie administrate probe care să dovedească dacă refuzul fostului soț al reclamantei de a-și exprima acordul scris pentru emiterea certificatului de atestare fiscală, este unul justificat, în condițiile în care reclamanta și fostul soț se află în proces de partaj al bunurilor și acesta a exprimat deja un acord verbal pentru emiterea certificatului.

Răspuns: A

- 7 Prin cererea adresată instanței de contencios administrativ reclamanta SC W a solicitat anularea anulara Încheierii nr..../2013 și, pe cale de consecință, anularea Deciziei nr..../2013 emisă de Curtea de Conturi a României, a Raportului nr..../2013 și a Procesului verbal de constatare nr..../2013 cu privire la abaterea consemnată referitoare la cheltuielile de personal efectuate de reclamantă în anul 2011 și pentru care s-a dispus măsura contestată, și anume intrarea în legalitate privind aprobarea și efectuarea cheltuielilor de personal/salariale cu respectarea prevederilor din Legea bugetului de stat în vigoare la acel moment.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că măsura dispusă se impune a fi anulată deoarece sunt îndeplinite condițiile de reglementare a unor situații de excepție determinate de creșterea activității societății care reclamă creșterea numărului de personal și, implicit, a cheltuielilor cu salariile. Această creștere a indicatorilor economici în raport cu bugetul inițial aprobat pentru anul 2011 a fost relevată în nota de fundamentare nr. 134/09.09.2011, justificând rectificarea bugetului de venituri și cheltuieli prin sporirea cheltuielilor cu salariile. Nota de fundamentare menționată a fost înaintată la Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, care, la rândul său, a transmis-o la Ministerul Finanțelor Publice, acesta avizând-o, bugetul reclamantei fiind rectificat în consecință prin HG nr. 1042/19.10.2011.

Instanța de fond a admis acțiunea reclamantei în privința măsurii dispuse de organele Curții de Conturi ce viza aprobarea și efectuarea cheltuielilor de personal/salariale, cu respectarea prevederilor din Legea bugetului de stat în vigoare la acel moment pe anul 2011. S-a avut în vedere raportul de audit depus la dosarul de fond în care se menționează că, pentru anul 2011, comparativ cu anul 2010, datele statistice ale societății reclamante, referitoare la cifra de afaceri, veniturile totale, cheltuielile înregistrate și profitul brut înregistrat au fost mai mari, creștere confirmată și prin raportul de expertiză efectuat în cursul cercetării judecătorești.

Această soluție a fost atacată de către pârâta Curtea de Conturi cu motivarea că au fost aplicate și interpretate greșit dispozițiile legale. Susține recurenta că instanța de fond a reținut aplicabilitatea dispozițiilor art. 40 alin. (2) din Legea nr. 286/2010, deși acest text de lege prevedea creșterea cheltuielilor cu salariile în condițiile extinderii activității societății, ceea ce, în opinia sa, nu s-a confirmat în cauză, după cum se reflectă prin înscrisurile depuse la dosar, din care rezultă că societatea intimată a înregistrat pierdere în anul 2010, astfel că intimata reclamantă a efectuat cheltuieli cu salariile peste nivelul stabilit prin Legea bugetului de stat pe anul 2011, depășind cheltuielilor calculate conform prevederilor art. 40 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 286/2010 a bugetului de stat.

Ce soluție a pronunțat instanța de recurs ?

- A. a respins recursul declarat de pârâta Curtea de Conturi cu motivarea că depășirea cheltuielilor de personal a fost justificată de aplicabilitatea unor dispoziții legale care-i permiteau intimei reclamante ca, în anumite condiții, să solicite aprobarea creșterii numărului de personal și, în mod corespunzător, a cheltuielilor cu salariile (art. 40 alin. (2) din Legea nr. 286/2010). În speță, bugetul intimei reclamante a fost rectificat prin HG nr. 1042/19.10.2011, stabilindu-se un quantum al cheltuielilor de salarizare, care nu a fost depășit. Rectificarea bugetară a fost dispusă în baza notei de fundamentare nr. 134/09.09.2011 a societății, înaintată la Ministerul Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri, care, la rândul său, a transmis-o la Ministerul Finanțelor Publice, acesta avizând-o.;
- B. a admis recursul declarat de pârâta Curtea de Conturi, a casat sentința și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, reținând că ipoteza reglementată de art. 40 alin. (2) din Legea nr. 286/2010 se referă la "cazuri bine justificate, respectiv în condițiile extinderii activității", iar înscrisurile depuse la dosar dovedesc că societatea intimată a înregistrat pierdere în anul 2010, astfel că se impune suplimentarea probatoriului pentru a se stabili dacă, într-adevăr, a avut loc o creștere a activității societății intimate;
- C. a admis recursul declarat de pârâta Curtea de Conturi, a casat sentința și rejudecând, a respins cererea reclamantei ca neîntemeiată, cu motivarea că ipoteza reglementată de art. 40 alin. (2) din Legea nr. 286/2010 se referă la "cazuri bine justificate, respectiv în condițiile extinderii activității", iar înscrisurile depuse la dosar dovedesc că societatea intimată a înregistrat pierdere în anul 2010, astfel că nu se justifică depășirea cheltuielilor de personal în anul 2011, așa cum au fost stabilite inițial prin prevederile art. 40 lit. a) din Legea nr. 286/2010 a bugetului de stat pe anul 2011.

Răspuns: A

- 8 Prin cererea înregistrată pe rolul instanței de contencios administrativ și fiscal, reclamanta SC K SRL a solicitat, în contradictoriu cu AJFP X., anularea adresei emisă de pârâtă prin care a comunicat reclamantei refuzul de a dispune suspendarea executării silite pentru că nu s-a făcut dovada constituirii garanției potrivit legii.

În motivarea acțiunii reclamanta a arătat că, în conformitate cu prevederile legale, a prezentat, pentru a se dispune suspendarea executării silite de către organul fiscal, o dovadă a consemnării de mijloace bănești la o sucursală a unei bănci comerciale din localitatea unde își are sediul. Cu toate acestea, organul fiscal a considerat că nu este îndeplinită condiția prevăzută de lege pentru a se dispune suspendarea executării silite.

Instanța a respins acțiunea reclamantei și, în motivarea soluției, a arătat că prevederile legale impun ca, pentru a fi constituită garanție în vederea suspendării executării silite, consemnarea de mijloace bănești se poate face numai la o unitate a Trezoreriei Statului și nu la orice bancă comercială.

Reclamanta a formulat recurs împotriva acestei soluții și a considerat că refuzul de a admite cererea de suspendare pentru neconstituirea garanției potrivit legii este unul nelegal deoarece, prin prezentarea dovezii consemnării de mijloace bănești la o sucursală a unei bănci comerciale, a făcut dovada că are posibilitatea de a achita obligațiile fiscale ce fac obiectul executării silite și nu prezintă relevanță faptul că mijloacele bănești nu au fost consemnate la o unitate a Trezoreriei Statului.

Ce soluție a pronunțat instanța de recurs?

- A. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe pentru că refuzul organelor fiscale de a considera constituită garanția este nelegal și se impune casarea pentru ca reclamanta să aibă posibilitatea de a consemna mijloacele bănești la o unitate a Trezoreriei Statului, prin transferul sumelor consemnate la o sucursală a unei bănci comerciale din localitatea unde își are sediul;
- B. a admis recursul, a casat sentința atacată și, rejudecând, a anulat adresa contestată cu motivarea că refuzul organelor fiscale este nejustificat pentru că prin prezentarea dovezii consemnării de mijloace bănești la o sucursală a unei bănci comerciale a făcut dovada că are posibilitatea de a achita obligațiile fiscale ce fac obiectul executării silite și nu prezintă relevanță faptul că mijloacele bănești nu au fost consemnate la o unitate a Trezoreriei Statului;
- C. a respins recursul declarat de reclamanta SC K. SRL ca nefondat cu motivarea că, potrivit prevederilor legale, garanția pentru a se dispune suspendarea executării se constituie prin consemnarea de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului, iar această condiție nu este îndeplinită dacă suma de bani este consemnată la o bancă comercială. Nimic nu a împiedicat-o pe reclamantă, dacă deține mijloace bănești pentru a constitui garanția în vederea suspendării executării silite, să consemneze aceste mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului, astfel cum prevede legea, și nu la o sucursală a unei bănci comerciale.

Răspuns: C

- 9 Curtea Constituțională a analizat excepția de neconstituționalitate a art. 141 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală. În motivarea cererii de sesizare a Curții Constituționale petenta a arătat că dispozițiile din Codul de procedură fiscală referitoare la stingerea creanțelor fiscale prin executare silită încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (4) referitoare la statul de drept și principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 126. De asemenea s-a invocat și încălcarea dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Care a fost soluția pronunțată de Curtea Constituțională ?

- A. a respins excepția de neconstituționalitate invocată reținând că procedura executării silite a creanțelor fiscale asigură garanții suficiente pentru ocrotirea accesului liber la justiție și a dreptului la apărare prin însuși faptul că oferă posibilitatea de a contesta executarea, iar, în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înseși executării silite, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia. S-a spus că în domeniul fiscal titlul de creanță fiscală devine ope legis titlu executoriu, dându-se astfel expresie, într-un domeniu particular, reglementării cu caracter general adoptate de legiuitor în limitele competenței sale constituționale, iar normele juridice privind administrarea și executarea creanțelor fiscale sunt derogatorii de la dreptul comun, reprezentat de Codul de procedură civilă;
- B. a admis excepția de neconstituționalitate invocată arătând că textul este neconstituțional în măsura în care procedura executării silite a creanțelor fiscale datorate statului se poate face fără a se obține, în prealabil, încuviințarea executării silite de la instanța de executare, iar prin lipsa prevederii controlului judecătoresc asupra începerii executării silite s-a conferit executorului fiscal competența de a decide cu privire la legalitatea și temeinicia cererii de executare silită, activitate care ar trebui să constituie exclusiv atributul instanței de judecată;
- C. a admis excepția de neconstituționalitate invocată arătând că textul este neconstituțional deoarece prin stabilirea competențelor de executare silită în sarcina executorilor fiscali, care nu fac parte din autoritatea judecătorească și a căror activitate se află sub coordonarea și controlul conducătorului unității de Administrație Fiscală, se încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) și art. 126 alin. (1), iar prin inexistența controlului judecătoresc asupra începerii executării silite fiscale se aduce atingere principiului separației puterilor în stat, precum și conceptului de stat de drept, consacrate de art. 1 alin. (3) și (4) din Constituție.

Răspuns: A

10 Reclamanta SC T SRL a formulat contestație la executare prin care a solicitat anularea actelor de executare întocmite de organele fiscale cu privire la executarea silită a unor creanțe fiscale stabilite în sarcina sa.

Pârâta AJFP Z a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea contestației la executare ca tardivă, somația fiindu-i comunicată reclamantei la 15 august 2016, iar contestația la executare a fost formulată la 15 septembrie 2016.

Instanța a respins contestația la executare ca tardiv formulată deoarece reclamantei i-a fost comunicată somația la data de 15 august 2016, iar contestația la executare a fost formulată la 15 septembrie 2016, cu depășirea termenului prevăzut de lege. S-a dispus și obligarea reclamantei la plata de despăgubiri pentru întârzierea executării.

Împotriva acestei soluții a fost declarat recurs de către reclamantă și s-a invocat faptul că, începând cu data de 1 septembrie 2016, sediul reclamantei a fost schimbat, iar această operațiune a împiedicat-o să formuleze contestația la executare în termenul prevăzut de lege, iar referitor la obligarea la plata de despăgubiri pentru întârzierea executării, acestea au fost acordate fără a exista, în acest sens, o solicitare din partea organului de executare silită, mai ales că, în întâmpinare, organul de executare silită nu a solicitat plata acestor despăgubiri.

Care a fost soluția instanței de recurs ?

- A. a admis recursul declarat de către reclamantă, a casat sentința atacată și, rejudecând, a admis contestația la executare și a anulat somația emisă de pârâta AJFP Z cu motivarea că soluția instanței este nelegală deoarece Codul de procedură fiscală prevede că termenul pentru formularea contestației la executare este de 15 zile de la comunicarea somației, sub sancțiunea decăderii, dar faptul că reclamanta și-a schimbat sediul poate justifica depășirea acestui termen întrucât actele necesare pentru formularea contestației nu au fost ușor de identificat în evidențele acesteia, iar cu privire la obligarea la plata de despăgubiri pentru întârzierea executării s-a constatat că nu există solicitarea organului de executare silită;
- B. a admis recursul declarat de reclamantă, a casat sentința și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe cu motivarea că, în mod greșit, instanța a considerat că nu a fost respectat termenul pentru formularea contestației la executare și nu s-a ținut seama de împrejurarea că reclamanta și-a schimbat sediul, iar această împrejurare justifică depășirea termenului de formulare a contestației la executare, față de data comunicării somației;
- C. a admis recursul declarat, a casat în parte sentința atacată și rejudecând a înlăturat obligarea reclamantei la plata despăgubirilor pentru întârzierea executării și a menținut soluția de respingere a contestației la executare ca tardivă. În motivarea soluției s-a precizat că reclamanta nu a respectat termenul pentru formularea contestației la executare, iar schimbarea sediului reclamantei – recurente nu poate justifica depășirea termenului. Cu privire la obligarea reclamantei la plata despăgubirilor pentru întârzierea executării s-a considerat că hotărârea este nelegală deoarece Codul de procedură fiscală prevede că aceste despăgubiri pot fi acordate de către instanță, în cazul respingerii contestației, dar numai la cererea organului de executare silită, cerere ce nu a fost formulată în cauză.

Răspuns: C

- 11 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei sectorului 5 București la data de 20.06.2017, reclamantul P.S. a chemat în judecată pe pârâtă V.R. solicitând pronunțarea unei sentințe prin care să se stabilească exercitarea în comun de către cei doi părinți, reclamantul și pârâta, a autorității părintești cu privire la minora P.A. născută la 06.01.2014, copil din afara căsătoriei. Prin sentința civilă nr. 3/3.07.2017, Judecătoria sectorului 5 București a admis cererea formulată și a dispus ca autoritatea părintească cu privire la minora P.A. să fie exercitată în comun de ambii părinți. Împotriva acestei sentințe, la data de 04.07.2017, a declarat apel reclamanta, solicitând și suspendarea executării sentinței civile nr. 3/03.07.2017, în ceea ce privește exercitarea autorității părintești, până la soluționarea apelului.
- La aceeași dată, apelanta pârâtă a înregistrat pe rolul Tribunalului București, cererea de suspendare provizorie a executării provizorii a sentinței civile pe calea ordonanței președințiale, până la data soluționării cererii de suspendare a executării provizorii. A anexat cererii de ordonanță președințială declarația de apel și cererea de suspendare înregistrate la Judecătoria sectorului 5 București, copie legalizată de pe dispozitivul hotărârii, precum și recipisa de consemnare a cauțiunii.
- Intimatul reclamant a depus întâmpinare la cererea de suspendare provizorie, invocând inadmisibilitatea acesteia motivat de împrejurarea că sentința atacată este executorie de drept. În ceea ce privește cererea de suspendare provizorie depusă, Tribunalul București:
- va repartiza cererea unui complet compus din doi judecători și va pronunța o încheiere nesusceptibilă de nicio cale de atac;
 - va repartiza cererea unui complet compus dintr-un singur judecător care va soluționa cererea pronunțând o sentință ce poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare.;
 - va repartiza cererea unui complet compus din doi judecători ce va pronunța o sentință nesusceptibilă de nicio cale de atac.

Răspuns: A

- 12 Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București la data de 07.07.2017, reclamantul A.B. a solicitat obligarea Municipiului București prin Primarul General la soluționarea notificării formulate în temeiul Legii nr. 10/2001.
- În urma repartizării aleatorii a fost investit cu soluționarea dosarului completul nr. 2 condus de judecătorul C.D., care a dispus comunicarea cererii de chemare în judecată pârâtei, comunicarea întâmpinării formulată de pârâtă reclamantului și a stabilit primul termen de judecată.
- La primul termen de judecată, reclamantul A.B. a depus o cerere de recuzare a judecătorului arătând că în revista de specialitate D judecătorul a publicat un articol despre aplicarea Legii nr.10/2001, articol în care a expus practica instanței în soluționarea notificărilor, astfel că și-a exprimat părerea cu privire la acest tip de cauze, devenind incompatibil în temeiul art. 42 pct. 1 Cod procedură civilă.
- La același termen de judecată, judecătorul C.D a formulat cerere de abținere întemeiată pe prevederile art.42 pct. 13 Cod procedură civilă, arătând că soția sa este funcționar în cadrul Primăriei Generale a Municipiului București.
- Prin încheierea pronunțată la data de 22.09.2017, în camera de consiliu, completul nr. 3, investit cu soluționarea cererii de abținere și a cererii de recuzare, a admis cererea de abținere, a respins, ca rămasă fără obiect cererea de recuzare, a păstrat actele de procedură îndeplinite în cauză și a înaintat dosarul spre o nouă repartizare aleatorie.
- Împotriva acestei încheieri:
- A.B. poate declara calea de atac prevăzută pentru hotărârea prin care se va soluționa fondul cauzei, cale de atac ce va putea fi exercitată doar odată cu fondul;
 - A.B. poate declara recurs împotriva încheierii la instanța ierarhic superioară în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii ce se va pronunța pe fond;
 - A.B. nu poate declara nicio cale de atac.

Răspuns: C

13 În jurisprudența sa, Curtea Constituțională, în legătură cu posibilitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție, de a soluționa în procedură de filtru, calea de atac extraordinară a recursului, prin respingerea acestuia ca "vădit nefondat" a statuat că:

- A. este constituțională sintagma "sau recursul este vădit nefondat", deoarece procedura de filtrare, astfel cum a fost configurată de legiuitor, este o procedură scrisă, lipsită de oralitate, principiile contradictorialității și al dreptului la apărare fiind respectate prin comunicarea către părți a actelor de procedură și a raportului întocmit asupra admisibilității în principiu a recursului;
- B. este neconstituțională sintagma "sau recursul este vădit nefondat" deoarece respingerea recursului pentru motivul că este vădit nefondat, obligă Înalta Curte de Casație și Justiție la examinarea fondului cauzei, iar aceasta poate avea loc numai în faza judecării pe fond a recursului, care se face potrivit art.493 alin.6 sau art. 494 Cod procedură civilă, situație în care cauza este trimisă în vederea judecării în fond a procesului;
- C. este neconstituțională sintagma "sau recursul este vădit nefondat", întrucât soluționarea pe fond a recursului presupune, pe de o parte, în toate cazurile, respectarea principiului contradictorialității, ceea ce implică citarea părților în fața instanței investite cu soluționarea recursului, iar pe de altă parte, respectarea dublului grad de jurisdicție.

Răspuns: B

14 Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sinaia la data de 15.01.2016, reclamantul A a solicitat obligarea pârâtului B la plata sumei de 50.000 lei reprezentând despăgubiri pentru fapta ilicită a acestuia. În susținerea cererii a atașat înscrisuri.

La primul termen de judecată din data de 12.04.2016, în fața Judecătoriei Sinaia nu s-a prezentat niciuna din părți.

Prima instanță a constatat că procedura de citare este legal îndeplinită, că pârâtul nu a depus întâmpinare, a luat act că prin cererea depusă la dosar prin registratură, la data 08.04.2016, reclamantul a solicitat judecarea cauzei în lipsă, arătând că solicită administrarea probei cu înscrisuri, respectiv cu înscrisurile atașate cererii de chemare în judecată.

Prin sentința X din data de 19.04.2016, Judecătoria Sinaia a dispus respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul A, apel ce a fost înregistrat pe rolul Tribunalului Prahova la data de 10.06.2016.

Tribunalul a dispus citarea apelantului reclamant cu mențiunea achitării sumei de 1052, 5 lei, reprezentând taxa judiciară de timbru aferentă cererii de apel.

La primul termen de judecată din apel, la data de 15.12.2016, nu s-a prezentat niciuna din părți.

Tribunalul a constatat că procedura de citare este legal îndeplinită cu ambele părți, că la data de 08.04.2016 reclamantul a solicitat judecarea cauzei în lipsă, iar în apel, apelantul reclamant nu și-a îndeplinit obligația de a achita taxa judiciară de timbru, deși a fost citat legal cu această mențiune.

Din verificarea actelor dosarului s-a constatat că nici în fața primei instanțe nu s-a achitat taxa judiciară de timbru datorată.

În aceste condiții, Tribunalul Prahova:

- A. va lua act că niciuna din părțile legal citate nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă și va dispune suspendarea judecării apelului;
- B. va anula apelul ca netimbrat;
- C. va admite apelul, va anula sentința atacată și va dispune trimiterea cauzei la prima instanță pentru verificarea îndeplinirii obligației de plată a taxei judiciare de timbru.

Răspuns: A

- 15 Prin cererea înregistrată la data de 03.10.2017, reclamanta S a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea pârâtului T să îi lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul situat în București, sector 1.

Pârâtul T formulează cerere de chemare în garanție solicitând ca, în eventualitatea în care va fi admisă cererea principală, să fie obligat chematul în garanție G. să îi plătească suma de 300.000 lei, reprezentând valoarea imobilului ce face obiectul cererii principale. În motivarea cererii de chemare în garanție a arătat că imobilul în litigiu a fost cumpărat de pârât de la chematul în garanție, acesta fiind obligat să îl garanteze pentru evicțiune.

Prin încheiere, tribunalul admite în principiu cererea de chemare în garanție și, constatând că soluționarea acesteia întârzie judecata cererii principale, disjunge soluționarea cererii de chemare în garanție, formând un dosar distinct. În cadrul dosarului nou format, dispune suspendarea cauzei în temeiul dispozițiilor art. 74 alin.4 Cod procedură civilă.

În cauza inițială, G. formulează cerere de intervenție accesorie în interesul pârâtului.

Referitor la cererea de intervenție accesorie, tribunalul:

- A. va respinge cererea, ca lipsită de interes;
- B. va respinge cererea, ca inadmisibilă, reținând că acesta a dobândit calitatea de chemat în garanție, calitate în care poate formula apărări atât împotriva pârâtului cât și împotriva reclamantului;
- C. va admite în principiu cererea, reținând că intervenientul justifică interesul în formularea cererii prin prisma admiterii în principiu a cererii de chemare în garanție formulate împotriva sa, coroborat cu faptul că s-a dispus măsura disjungerii acesteia din urmă.

Răspuns: C

- 16 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 23.11.2017, reclamantul R. în contradictoriu cu pârâtul P., a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să se dispună anularea contractului de vânzare cumpărare prin care reclamantul a vândut pârâtului imobilul situat în București, sector 5.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a indicat valoarea obiectului litigiului ca fiind de 100.000 lei. A depus odată cu cererea de chemare în judecată copia contractului a cărui anulare se solicită, în care prețul a fost menționat ca fiind de 80.000 lei.

Primind cererea de chemare în judecată, judecătorul căruia i-a fost repartizată cauza spre soluționare:

- A. va stabili taxa judiciară de timbru prin raportare la valoarea indicată în cererea de chemare în judecată;
- B. în vederea stabilirii taxei judiciare de timbru, va comunica reclamantului că are obligația de a depune dovezi privind valoarea impozabilă a imobilului ce a făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare;
- C. va stabili cuantumul taxei judiciare de timbru prin raportare la prețul menționat în contractul a cărui anulare se solicită.

Răspuns: A

- 17 Prin sentința civilă nr. X/1.11.2012, pronunțată de Tribunalul București Secția a VI-a Civilă a fost anulată cererea principală formulată de SC. H. împotriva pârâtei A, în temeiul dispozițiilor art.112 raportat la art.133 alin.1 Cod procedură civilă 1865, pentru neindicarea cuantumului pretențiilor și a respins, ca rămasă fără obiect, cererea de chemare în garanție formulată de A împotriva Statului Român.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, reclamanta SC.H a declarat apel, solicitând desființarea sentinței și trimiterea cauzei spre rejudecare.

Prin decizia civilă nr. Y/25.03.2013 Curtea de Apel București Secția a V-a civilă a respins, ca nefondat, apelul declarat de reclamantă.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamanta SC. H, invocând motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 Cod procedură civilă 1865 și susținând, în esență, că, deși este real că nu a evaluat obiectul pretențiilor ce fac obiectul cererii de chemare în judecată, aplicarea sancțiunii nulității are caracter excesiv și este nelegală în raport cu dispozițiile art. 133 alin.1 Cod procedură civilă 1865. Examinând recursul declarat, având în vedere dispozițiile Codului de procedură civilă 1865, Înalta Curte de Casație și Justiție:

- A. a admis recursul, a casat decizia și sentința, cu trimiterea cauzei spre judecare la Tribunalul București, reținând că dispozițiile art. 112 pct.3 Cod procedură civilă 1865 fac distincția între obiectul cererii de chemare în judecată și evaluarea sa pecuniară, iar sancțiunea nulității operează numai pentru lipsa obiectului, nu și a valorii sale;
- B. a admis recursul, a casat decizia instanței de apel, cu trimiterea cauzei spre rejudecare instanței de apel, reținând că față de neevaluarea obiectului cererii, instanțele de fond puteau avea în vedere dispozițiile art.155/1 Cod procedură civilă 1865, dacă ar fi constatat că desfășurarea normală a procesului era împiedicată din vina reclamantei, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege sau stabilite în cursul judecării, iar nu sancțiunea nulității cererii;
- C. a anulat recursul, reținând că motivele de recurs formulate de recurentă nu pot fi încadrate în niciunul din motivele de nelegalitate prevăzute limitativ de dispozițiile art.304 Cod procedură civilă 1865.

Răspuns: A

- 18 Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la 15.12.2015 pe rolul Tribunalului Bihor, reclamantul X a chemat în judecată pe pârâții Y și Z, solicitând obligarea acestora la plata sumei de 360.000 lei, câte 180.000 lei fiecare pârât, reprezentând despăgubiri pentru repararea prejudiciului provocat prin atingerea adusă onoarei și reputației.

În motivarea acțiunii, reclamantul X susține că pârâtul Y, ziarist, a publicat la data de 01.10.2015 un articol în cuprinsul căruia a făcut afirmații jignitoare în legătură cu activitatea sa profesională, iar pârâtul Z a exprimat la data de 01.12.2015 pe o rețea de socializare opinii denigratoare la adresa sa, afirmând că nu este o persoană de încredere și că datorează mari sume de bani mai multor persoane.

La interpelarea tribunalului, reclamantul a învederat că faptele ilicite reclamate au fost săvârșite de fiecare pârât în parte și că cei doi pârâți nu se cunosc.

Prin sentința civilă nr. 78/21.03.2016, Tribunalului Bihor a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Oradea.

În motivarea hotărârii, tribunalul a arătat că stabilirea competenței materiale se realizează prin raportare la obiectul litigiului determinat de reclamant prin cerere, în raport cu fiecare pârât în parte.

Prin sentința civilă nr. 96/20.05.2016, Judecătoria Oradea a declinat competența în favoarea Tribunalului Bihor, a constatat ivit conflictul negativ de competență și a sesizat Curtea de Apel Oradea în vederea soluționării acestui conflict.

În motivarea hotărârii, judecătoria a reținut că cererea de chemare în judecată are un singur capăt de cerere, respectiv obligarea celor doi pârâți persoane fizice la plata sumei de 360.000 lei, astfel că tribunalul este instanța competentă:

Curtea, fiind sesizată cu soluționarea conflictului negativ de competență:

- A. stabilește competența materială de soluționare a cauzei în favoarea tribunalului, întrucât reclamantul a solicitat obligarea pârâților la plata sumei de 360.000 lei, printr-o cerere unică;
- B. stabilește competența materială de soluționare în favoarea judecătoriei, întrucât reclamantul a formulat, printr-o cerere unică, două capete de cerere distincte împotriva a doi pârâți, întemeiate pe cauze diferite ce nu se află în strânsă legătură, ambele fiind de competența materială a judecătoriei, după criteriul valoric;
- C. stabilește competența materială de soluționare în favoarea judecătoriei, întrucât reclamantul a formulat, printr-o cerere unică, două capete de cerere distincte împotriva a doi pârâți, întemeiate pe cauze diferite, aflate în strânsă legătură, ambele fiind de competența materială a judecătoriei, după criteriul valoric.

Răspuns: B

- 19** Petentul X a fost amendat contravențional pentru că a inițiat o altercație la arhiva unei instituții publice și a jignit personalul angajat. Agentul constator care a întocmit procesul verbal nu a fost de față la săvârșirea faptei contravenționale, dar pentru a stabili situația de fapt l-a audiat pe X, precum și pe alte persoane, inclusiv alți petenți, care se aflau în arhivă la momentul altercației. Petentul X a contestat în instanță procesul verbal, susținând că nu a comis faptele de care era acuzat. A arătat, de asemenea, că beneficiază de prezumția de nevinovăție și că nu înțelege să facă niciun fel de probe, așteptând ca statul să dovedescă acuzația.
- A. în ipoteza în care petentul X, nici în faza regularizării, nu propune nicio probă în susținerea afirmațiilor sale potrivit cărora nu a comis faptele de care este acuzat, instanța va admite plângerea întrucât petentul beneficiază de prezumția de nevinovăție, care prevalează, în toate cazurile, asupra prezumției de legalitate și temeinicie de care se bucură procesul verbal, această soluție fiind impusă de articolul 6 din CEDO;
- B. în ipoteza în care petentul X, urmare a solicitării instanței, care îi invederează expres consecințele refuzului de a propune probe, precizează că nu dorește să propună probe în susținerea afirmațiilor sale, potrivit cărora nu a comis faptele de care este acuzat, instanța va respinge plângerea, întrucât petentul X a renunțat în mod expres și neechivoc la dreptul de a propune probe, articolul 6 din CEDO fiind respectat în acest mod;
- C. în ipoteza în care, în faza regularizării, petentul X propune proba cu martorii prezenți la altercație, neaudiați de agentul constator, precum și confruntarea sa cu martorii audiați la momentul încheierii procesului verbal, instanța va respinge cererea de probe, întrucât situația este complet lămurită prin audierea unui martor dintre cei audiați în procesul verbal, articolul 6 din CEDO nefiind încălcat.

Răspuns: B

20 Prin Regulamentul X al Uniunii Europene, publicat în Jurnalul Oficial al UE la data de 13.01.2013 și intrat în vigoare la data de 01.01.2015, a fost reglementată obligația de notificare a deversării de substanțe periculoase în apele curgătoare. Articolul Z din Regulament stabilește că statele membre vor sancționa contravențional deversarea de substanțe periculoase în apele curgătoare cu încălcarea prevederilor Regulamentului. În România stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul instituit de Regulamentul X s-a realizat prin Legea nr. Y/2014.

La data de 15.04.2016, societatea AB este sancționată contravențional, în temeiul Legii nr. Y/2014. În sarcina societății se reține săvârșirea contravenției prevăzute de articolul Z din Regulament, aplicându-se sancțiunea din Legea nr. Y/2014.

Societatea AB formulează plângere contravențională la instanța competentă, prin care invocă nevaliditatea art. Z din Regulamentul X și solicită anularea procesului-verbal de contravenție.

Instanța reține că în cauză se pune o problemă de aplicare a normelor de drept al Uniunii Europene și:

- A. sesizează CJUE cu o cerere privind aprecierea validității art. Z din Regulamentul X și suspendă judecarea cauzei;
- B. admite plângerea contravențională, anulează procesul-verbal și sesizează CJUE cu o cerere privind aprecierea validității art. Z din Regulamentul X;
- C. constată nevaliditatea art. Z din Regulamentul X, admite plângerea contravențională și anulează procesul-verbal.

Răspuns: A